

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

טז.

עין משפט
נר מצוה

עציון. כר שתחת אוכף הגמל כדמתרגמינן (בראשית לה) זכר הגמל
צביוטא דגמלא: שליפין. משארות: קולותו. קלחי ירקות: נמלאס
אסה אומר רי. רישא צבמס' כללית (פ"ד משנה ד) תנינן לה: כל
שוא פתוס מג. כל גדר העשוי צבקים עומדין פחות מרוחב ג'
זריך שלא יאח צין זה לזה ג' כדי שלא

יודקר הגדי צבמס ראש. כלומר להדיא
בלא עכוב דדקירת גדי מצטל לה
מתורת לבוד ואס אין צין זה לזה ג'
אפי' פרוץ מרובה על העומד כגון
קנים של צ' אצבעות וריוח צ' טפחים
צין זה לזה כשר דכל ריוח פחות
מג' אמרי' לבד וכולו זה עומד:
ומג' ועד ד'. וזל ד' צכלל: זריך
שלא יאח צין זה לזה כמלואו. וכל
כמה דלא הוי כמלואו אע"ג דהוי
ריוח שלשה כיון דעומד רבה עליו
ליכא למימר אחי אוריאל דהאי גיסא
ודהאי גיסא ומצטל ליה והווי להו
פתחים: ואס היה פרוץ ג'. לקמן
מתוך לה אס היה פרוץ כעומד
הה ליה למיתני: אף כנגד העומד
אסור. לזרוע דלא אלים עומד צפחות
מד' למישרי כנגדו היכא דפרוץ רבה
עליו: ועד עשר. ועשר צכלל אצל
יותר מי' כגון עומד י"ב או ט"ו לא
מזי למיתני שיעור פיראתו צמלואו
דאפי' צניר ממלואו דאיכא פירצה
יתר מעשה: מיחטב כולו כדמי'
סיפא: כנגד העומד מופר. הואיל
והיקף חשוב הוא וה"ה אס היה
פרוץ מרובה ולקמן דקנים
כאן שלש מדות צמדה רשונה דקנים
פחותים מג' לא קפדינן אמלואו כיון
דמלואו לא הוי פירצה שלשה ואפי'
איתר ממלואו לא קפדינן עד דאיכא
פירצה שלשה וצמדה שניה קפדינן
אמלואו דהא איכא שיעור פירצה
למיהוי קרוי אורי ומתי אורי המרובה
ומצטל לעומד דאפי' כנגדו אינו
מתיר וצמדה שלישית דאיכא עומד
חשוב אורי לא מצטל לה לגמרי
ומתיר מיהא כנגדה: ואס היה עומד
מרובה: אכולה קאי ואפי'
אעומד מג' ועד ד' דהא קמני צה
נמי זריך שלא יאח צין זה לזה כמלואו
הא צניר ממלואו שרי: נפרצה ציזטר
מי' אסור. ואפי' כולו עומד: היו
שס קנים ידוקרין. משופין כדקר
נעזינן צארץ ועשה להן פאה קלועה
מלמעלה מזה לזה: אפי' ציזטר

דאין זה סוגיית הש"ס דמשי צמעדיף ואינו חושש על קושייתו ועוד
קשה דפי' צדצבא אס היו נמויין שמי נומן ערב ואיכא סכך כשר
טפי וצפ"ק דסוכה (ד' ט:). מן גבי העושה סוכמו תחת האילן אס היה
הסוכו הרבה מהן או שקצץ כשירה ומוקי לה צמדין כשצבטן ופ"ה
שס כשעירצין ואין ניכר דאמרי' פסול
ואינו כשר ועוד לדיוק הוא דלאמרי' פסול
מסקי אליבא דמ"א פרוץ כעומד
אסור דלא קי"ל הכי ועוד דלא
פרוץ צממוך כי מוקי נמי ציזטר
ונכנס גבי שירא והא אפשר לנמס
והתם ליכא לשוני לרצח כי הכא
ונראה כגירסת ר"ח דגריס והא אי
אפשר לנמס יסתמוס כל האורי
ונמלא שאין הכשר מרובה על האורי
ועל הפסול או אפי' כמיהו ופרוץ
לכולי עלמא ומשי ר' אמי צמעדיף
צמדאי יסתמוס כל האורי ורצה אמר
אפי' תימא שאינו מעדיף אס היו
נמויין שמי נומן ערב וזו נסתם כל
האורי אצל און לפרש דווקא כענין
זה אהני לרצח ולא צמעדיף לגור
דילמא לא יעדיף דככל הספרי גרסי'
צפ"ק דסוכה (ד' טו:). רצה אמר אפי'
תימא צשאינו מעדיף:

מארבעה עד עשר גרסי' ולא
גרסינן עד ארבע
אמות: **אימא סיפא ב"ר שמואל**
ש"ש וצ"ג ועד ד' ב'. סיפא גושה
היה יכול להקשות דלא אחי כרבינן
דקאמר הש"ס מדלא ממיר עומד
שלשה כנגדו וכרצ"ג נמי לא אחי
מדקאמר וזריך שלא יאח צין זה לזה
כמלואו ולרצ"ג אפי' יותר ממלואו אין
צק כלום כיון דליכא ד' לצבד דמי
אלא כן דך הש"ס שמתחיל קושיא
מרישא כשיכול וכה"ג איכא פ' כינה
(ד' ט:). גבי חמין שהחמו צצבת א'
והלכתא
דתנא רישא פרוץ מרובה על העומד תנא סיפא מרובה על הפרוץ
רישא לרב הונא בריה דרב יהושע לא קשיא אידי דבעי למיתני סיפא
עומד מרובה על הפרוץ תנא רישא פרוץ מרובה על העומד בשלמא
לרב פפא משום הכי לא עריב להו ותני להו אלא לרב הונא בריה דרב
יהושע ליערבינהו וליתנגהו כל שהוא פחות משלשה ושלשה צריך שלא יהא
בין זה לזה שלשה משום דלא דמי פסולא דרישא לפסולא דסיפא פסולא דרישא
כדי שלא יודקר הגדי בבת אחת פסולא דסיפא שלא יהא פרוץ כעומד
פחות משלשה מני רבנן היא דאמרי' פחות משלשה אמרינן לבוד שלשה
לא אמרינן לבוד אימא סיפא כל שהוא שלשה ומשלשה ועד ארבעה
אתאן

קב א מ"י פ"ו מהל'
כללית הלכה טו
טוש"ע י"ד פ"י ר"ט סעף
מה:
קב ב מ"י שס הלכה טז
טוש"ע שס סעף טו:
רב ניסים גאון
מני רבנן היא דאמ' פחות
מג' אמרי לבוד. אתאן
לרבן שמעון בן גמליאל
דאמ' פחות מד' אמרי
לבוד. וחלוקת רבנן ורבן
שמעון בן גמליאל בזו
הברייתא האמורה בתחלת
הפרק. היתה קורתו
משוכה או תליה פחות
מג' צריך צריך קורת אחרת.

רבינו הנאל
עד ובלבד שלא יהא בין
גמל לגמל כמלא גמל כו'.
ודחינן הכא נמי כמלא
נכנס [ונוצא]. ת"ש
נמצאת אמר שלש מידות
במחיצות. כל שהוא
פחות משלשה צריך שלא
יהא בין זה לזה שלשה.
שלא יודקר הגדי בבת
ראש. כל שהוא שלשה
ומשלשה ועד ארבעה.
צריך שלא יהא בין זה
לזה כמלואו. שלא יהא
פרוץ כעומד. ואם היה
פרוץ מרובה על העומד
אף כנגד העומד אסור. כל
שהוא [ארבעה ו]
מארבעה ולמעלה עד
עשרה. צריך שלא יהא
בין זה לזה כמלואו.
שלא יהא פרוץ כעומד.
ואם היה פרוץ כעומד
כנגד עומד מותר כנגד
פרוץ אסור. ואם היה
עומד מרובה על הפרוץ
אף כנגד (עומד אסור)
הפרוץ נמי מותר. נפרצה
יותר מעשר אסור. היו לו
קנים מדוקרין ועשה להן
פאה מלמעלה אפילו
ביותר [מ'] מותר. קמני
מיהא רישא. כל שהו
שלשה ומשלשה ועד
ארבעה צריך שלא יהא
בין זה לזה כמלואו. פי'
צריך שלא יהא (כמלואו)
[פרוץ כעומד]. קשיא
לרב פפא. ודחי כמלא
נכנס ורצא שהוא יותר
כמעט. ואמרינן הכי נמי
מסתברא דבמלואו יתר
הוא כמעט. מדקתני ואם
היה פרוץ מרובה על
העומד. פרוץ מרובה על
העומד הוא דאסור הא
כעומד מותר. ואמרינן
רישא קשיא לרב הונא
בריה דרב יהושע. סיפא
קשיא לרב פפא. ושנינן
להו ופשוטה היא.
ואמרינן בשלמא לרב
פפא מוקי לה לרישא כל
שהו פחות משלשה צריך
שלא יהא בין זה לזה
שלשה. שאם היה העומד
פחות משלשה והפרוץ
שלשה אסור. שנמצא
הפרוץ מרובה על העומד
לפיכך אסור. הא זה כמו
זה או אפי' הפרוץ מרובה
על העומד כיון שהפרוץ
אינו שלשה טפחים אלא
פחות מותר. ומציעתא
דקתני צריך שלא יהא בין
זה לזה כמלואו מוקי לה
כמלואו נכנס ורצא שהוא
יותר כמעט. הא זה כמו
זה מותר. משום הכי לא
מערב ותני להו. דרישא
מלמעלה על הנומד שרי. ומציעתא אי הוי פרוץ מרובה אסור. אלא לרב הונא בריה דרב יהושע דלא שני פחות משלשה ולא שני פחות מרובה אסור. ליערבינהו וליתנגהו כל שהו פחות משלשה ומשלשה צריך שלא יהא בין זה לזה (כמלואו) [ושלשה]. ודחינן רישא דקתני פחות מג' תורת לבודין. סיפא דקתני כי הוא ארבעה ומארבעה ועד ארבעה) אמות ועד עשר תורת מחיצה משום הכי לא מניי ליה.